

Молитва (1968)

Буряківець Юрій Дмитрович

Не покидай небесний отче нас,
Як то кидає неня те дитятко,
Яке в розпуки народилось час,
Коли немає для дитини батька.
Ти бачиш: сонце промені в пучки
Ген пов'язало в клопотах буденних,
Людиною усівшись край ріки,
Забути суєту оту щоденну.
І в цю врочистую, притихлу мить,
Порадь мені, знеможеному сину,
Чим лікувати серце, що болить,
І немовлям отим кричить невпинно.
Я вдосвіта встаю зробити більш
Роботи, за своє життя коротке,
І на папір кладу нехитрий вірш,
Душі своєї частку і дріботку.
Благаю небеса, як щільно ніч
Вкриває думи у бездольнім світі,
Таким не бути, як у гаю сич,
У пору, як зірветься гнівно вітер.
В шпиталь привозять: хворих і калік,
І зірваним колоссям не наситиш,
Душі, що слізно плаче оддалік,
Її дочиста обікрали в світі.
То ж славно грали сурми вдалині,
А ми чекали до Різдва і Паски,
І завжди так хотілося мені,
У Тебе випросити трохи ласки.
Нехай воскреснуть й на кутю прийдуть,
Ті, що згубилися у пору люту,
Ми ноги їм обмиємо і бруд
Зітрем з чола у днину незабутню.
Насиплемо узвару, а в кутку
Із немовлям радітиме Мадонна;
І закрасується земля в вінку,
І Великодні не затихнуть дзвони.
Так із небес Ти янгола пошли,
Пролятою сльозиною покаже,
Де безневинні сплять в сирій землі,
Хай мирт сузір'я на горбочки ляже.
І на узбоччях стоптаних доріг,
Ще папороть засвітиться, як згадка,
І вічну пам'ять для убитих тих,

Ти сотвори у пам'яті нащадків.

1968

Постійна адреса: http://ukrlit.org/buriakivets_yurii_dmytrovych/molytva